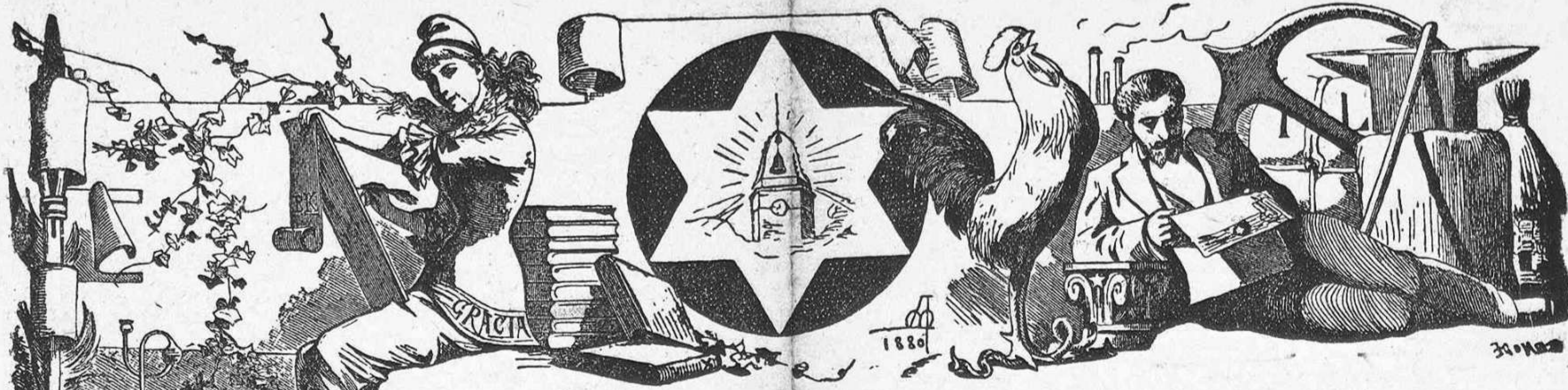

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

LO PRESIDENT DEVANADORAS

Per haverlo fet rodar en tots sentits, mirin si n' està d' embullada aquesta troca.

—Una servidora.
 SILVELA (*rebifantse una mica*):—¡Ah! Ets tú. ¿Qué vols?
 CRIADA:—Hi ha una comissió de senyors que desitjan veurel.
 SILVELA:—¿No t'han dit per qué?
 CRIADA:—Sí senyor. Volen felicitarlo per la seva energia, pel seu caràcter, pel seu valor y per no sé quantes coses mes.
 SILVELA (*una mica confús*):—Digals... que ara no puch rébrels.
 CRIADA:—Está bé.
 SILVELA:—Qu'estich ocupadíssim... estudiant un modelo de canó... que 's carrega per la culata.
 CRIADA (*entre dents, anantsen*):—Y que probablement també 's deu descarregar pel mateix puesto.

FANTÁSTICH.

A SANTA RITA

Advocada d'impossibles, consol dels pobres mortals, àrnica de tots els tantos, lenitiu de tots els mals; cansats de cridá ous á vendre ab tota mena de veus, venim avuy á postrarnos humilment á vostres peus.
 Y puig vos, oh Santa Rita, goséu de tant valiment, feu que las nostras tragerias tinguin fi y acabament.

Per motius que no us explico per no omplirvos d'aficció, tenim días há suspena la pobra Constitució. En lloch d'aquell hermós códich, Biblia dels bons ciutadans, regeix la lley d'Ordre públich feta l'any mil... no sé quants.
 Y puig vos, oh Santa Rita, sabéu que d'aixó n'hi ha un feix, feu que aquest estat de guerra s' aixequi demá mateix.

La premsa, la pobra premsa que avants casi feya goig, per obri l'bech necessita el permis del llapiss roig. No 's pot parlar de la terra ni 's pot murmurar del mar sense rebre una mirada del element militar.
 Y puig vos, oh Santa Rita, comprenéu nostre torment, feu que la *roja* censura desaparegui al moment.

Per viure millor posarem, plens de bonas intencions, en un concert económic totas nostras ilusiones.
 Pero després de molts viatjes y de molts xius-xius secrets, venen com qui diu á dirnos que d'alló no n'hi ha de fets.
 Y puig vos, oh Santa Rita, llegiu en el nostre pit, feu que 'l concert económic sigui prompte concedit.

Las Corts prou están reunidas, pero allí l'únic que 's fa es descapdellar discursos que no donan gens de pa. Interrupcions molt graciosas, algun concepte atrevit, molt floreig, molta retórica, molta labia... y bona nit.
 Y puig vos, oh Santa Rita, veyeu tal desquiciament, feu que 'ls pares de la patria posin més enteniment.

El qui 's cuyda de l'Hisenda d'aquesta pobre nació, no més pensa en buscar medis per f'rnos donar *pinjó*. En vá aném á demanarli una rebaixa prudent: no pot ser. Vol tots els quartos, y 's vol immediatament.
 Y puig vos, oh Santa Rita, sabéu que aixó está perdut, feu que 'l senyor Villaverde no sigui tan testarut.

El país, piadosa Santa, viu avuy ben persuadit de que si 'l govern no plega, ningú 'ns treu d'aquest bullit. Ni un polítich que hi entengui, ni una figura de pes, ni una idea salvadora, ni un impuls simpátich; res.
 Y puig vos, oh Santa Rita, veyeu nostres mal-de caps,

¡feu que 'l govern que ara mana se n vaji aviat á can Taps!

C. GUMÀ.

UNA SOLEYADA

Lo Sr. Sol y Ortega ha assestat contra 'l Sr. Silvela una serie de cops mortals de necessitat. Vels'hi aquí algunas notas de son important discurs del dimars.

«L'estat del conflicte pendent ha empitjorat gracias á las paraulas proferidas abir pel president del Consell: una qüestió local va ferse ahir general, molestant lo Sr. Silvela als gremis de Barcelona y á las Cámaras de comers de tota Espanya.»

Després de compararlo ab un poeta bunyol que feya versos dolents per falta de práctica, y de dirli qu' es un novici en lo cárrech de jefe de govern, li fá present que havia dit que sí y que no, sense voler afirmar que havia promés lo concert económic.

«Aixís no pot quedar la qüestió. Jo afirmo que 'l Sr. Silvela oferi efectivament lo concert económic ans de ser poder, y que fins essentho se va ratificar en la promesa pera venir ara á negarho. Donchs bé: jo acuso á S. S. de insigne perfidia... (Sensació.—Lo president demana al Sr. Sol que cambihi la paraula *perfidia* per un' altra.)

Lo Sr. Sol:—Deixo á S. S. en plena llibertat de canbiarla si 'n troba un' altra qu' expressi la mateixa idea.

Lo President:—Donchs bé: 'n dirém *estratagema*. (Riallas.)

Lo Sr. Sol recorda que 'l actual governador de Barcelona va donarse á coneixer ab un bando de tendencias regionalistas.

«Además—afegeix—el jefe del govern va dir que 'l seu programa era igual al del general Polavieja, y com en aquest últim se parla del concert económic, se dedueix que 'l senyor Silvela també l' acceptava. Tot aixó está confirmat pel senyor Mataix, la gran fulla de parra ab que pretenia cubrirse. (Grans riallas.)

«Lo Sr. Silvela, además, prometé atendre las aspiracions de Catalunya.» Recorda al efecte que 'ls industrials barcelonins veyent que 'l primer de juliol contra lo ofert pel Sr. Silvela no tenian concert, amenassaren ab tancar los establiments. «Llavors—diu—lo Sr. Silvela va acudir á D. Trinitat Rius pera evitar aquest conflicte, oferint de nou als catalans que tindrian concert. Pero vingué 'l mes de Octubre y 'l senyor Silvela instigat tal volta per en Villaverde, va dir:—Ni concert, ni res.—Aquesta va ser la segona *estratagema* del senyor Silvela. Y aquesta es la génesis del conflicte barceloní, degut tot á aqueixas *estratagemas* del president del Consell.»

Se burla l' orador de lo que digué 'l jefe del govern sobre que «pactes públics anuln pactes secrets.» Nega que siga un pacte ab los catalans lo contingut en lo discurs del Círcul Conservador. «Aquests no intervingueren en semblant cosa y per lo tant no hi hagué pacte tota vegada que pera pactar es precisa l' aquiescencia de dos ó mes personas.»

Apostrofa al Sr. Silvela per haver empleat *estratagemas* contra 'ls seus concitadans, enganantlos miserablement pera escalar lo poder. (Rumors.) «Aixó—afegeix—ho condemna tota conciencia honrada. S' ha parlat d' *estratagemas* realizadas per Napoleón, per Bismarck, per Mac-Kinley, per Chamberlain: mes aquestas eran per engrandir á la seva patria, pero las *estratagemas* de 'n Silvela van dirigidas á procurar lo seu propi luero.»

Recorda 'l discurs de 'n Silvela en lo Círcul conservador y pregunta: «¿Abónt está aquella regeneració de la patria tan preconizada per en Silvela? Lo país en massa l' acusa d' haver empleat una *estratagema* de mala lley. (Rumors.) Sí, de mala lley, ho repeteixo, donchs sols ho feu pera escalar lo poder. Lo país en massa está sublevat contra en Silvela, qui únicament te l' apoyo de la majoria, l' apoyo de la reyna, y tot pera que no l' hereti probablement el Sr. Sagasta.

«Tota la premsa, inclús *El Imparcial*, li fa avinent la seva ruina. Aixís donchs la mort de 'n Silvela es un fet.

«Sa senyoria es la representació de la guassa del sentit moral y jurídic. (Sensació.—Riallas.) Sa senyoria vol posarse 'l mon per montera, pero cal que avants se senti la roba. Lo Sr. Silvela, home de sentit moral y jurídic, se troba en una situació en que dona mostrars de careixer d' ell, avants y ara.

«Aquest govern suspengué las garantías constitucionals á Barcelona sols per impedir la celebració del *meeting* del *Foment del treball nacional*, declarant després l' estat de guerra á Catalunya. Aquí teniu una mostra del sentit jurídic del govern.

«Va permetre además la publicació de un bando que s' hauria guardat de suscriurel el mateix Murat. ¿No l' aneu veyent lo sentit jurídic del govern? Y ab lo ocorregut al argenter barceloní Sr. Morera, que avuy se troba prés, després de haver sigut embargat ¿volen encare mes sentit jurídic?»

Al arribar aquí, acabat lo temps que 's destina al debat polítich, se suspengué la discussió del assumpto, no sense que avants en Silvela passés un paperet al president, demanantli sens dupte que 'l lliurés de las llambregadas de un sol que 'l estava rustint.

Lo dimecres, nova masegada tan ó mes seria que l' anterior.

¿Y qué dirian que va respondre 'l terrible florentí? Ara ho van á llegir:

«Respecte al Sr. Sol y Ortega, la posició en que 'm trobo m' impideix contestar com deuria, pero recullidas tinch las principals alusiones que ahir va dirigir á la meva persona. La causa estriba en que aquí no 's tracta de ma persona: aquí no soch en Silvela, soch el jefe del govern. Veus' aquí la dificultat en que 'm trobo de poder respondre als seus atachs.»

Es alló del *Castell dels tres dragons*:

«Com á ministre no 'us sento; com á Silvela 'us desprecio.»

Ja no li faltava sino posarse á imitar als personatjes de las gatadas de 'n Pitarra.

Vaja, noy, plega.

R.

«balla pel cap que algú va formular lo següent aforisme polítich. Y si no l'ha formulat ningú, 'l formulo jo. «Goberns hi ha que tot ho sacrifican inclús la lley, pera salvar lo principi d' autoritat. Y ab tanta ceguera procedeixen que volent salvar lo principi arriban fatalment al fi, sense adonarse'n.»

¿Per quins cinch sous lo Sr. Sallarés va permetres enviar un telegrama als comissionats que van anar á Madrid, dihentlos qu' en Silvela feya tals ó quals promesas respecte al concert económic? ¿Es que 's proposava aygualir el vi del entusiasme?

¡Ah Sr. Sallarés, Sallarés!... ¡Quina desgracia, que tots els seus actes tingan de acabar fatalment com el seu apellidó!... En res.

Un quadret madrileny.

D. Paco 's gira y crida:

—Marqués!... Marqués!...

En Dato li pregunta:

—¿Qué crida al gos, Sr. Silvela?

—No ca: crido al Marqués de Olivart y al Marqués de Soto-hermoso, porque 'm segueixin.

A Madrid son molts els que li diuen Narváez de cartró.

Pero, si 'ls haig de ser franch, jo crech que li fan massa favor.

Perque 'l cartró es molt groixut. Y ell, á tot estirar no es mes que un Narváez de paper d' estrassa.

Si 'ls gamacistas haguessin votat la proposició Azcarate, el govern hauria sufert una derrota segura. Pero van abstenirse y la proposició sigué retxassada, encare que per una infima minoria.

Es de advertir que 'ls gamacistas están capitanejats per en Maurá, aquell que va dir:—O 's fa la revolució á las Corts ó haurá de ferse pels carrers.

D-sengányinse: tots els homes polítichs de la restauració son pel mateix istil. Basta gratarlos una mica per veure apareixer desseguida la pell de un gitano blanch.

Un tresillista deya:

—No hi ha que desesperar: encare queda l' *espasa* de D. Arseni y 'l *basto* del Duch de Tetuán.

Y un altre li responia:

—Sí, home, sí, y ja veurás tú com tot aixó acaba ab una *voltereta*.

A n' aquell bisbe de Córdoba que tot sovint se ceba en las mortals despullas de 'n Castelar, un periodista li ha tret els drapets al sol, afirmant entre otras cosas la següent:

«Al tornar lo bisbe Pozuelo de Canarias portava la friolera de 20 milions de pessetas en monedas d' or.»

Y 's diu *Pozuelo*... es á dir *pou petit*. ¿Quants se n' hauria xuclat si en lloch de *Pozuelo* sigué *Pozo*?

Pero ell, no perque 'l escorcollin, es capás d' encaparrars'hi. En primer lloch perque ja 'ls té y ningú 'ls hi ha de pendre. Y en segon terme, per lo qu' ell dirá, dat que conegui, com es de creure, la monita jesuítica.

—Ab 20 milions de pessetas—observará—calculin si se 'n poden cometre de pecats mortals!... Donchs jo al retirarlos de la circulació, ho faig per salvar á las pobres animetas, quitántlos'hi tota ocasió de pecar mortalment.

Pobre Comas y Masferrer: arriba de Madrid, se 'n va al Círcul fusionista, y no hi troba á penas un socio. Allí no hi han quedat mes que 'l conserje, las taulas, las cadiras... y alguna que altra rata de dos camas.

Lo circul se va reduhint, se va estrenyent cada día, de tal manera que prompte no tindrà sino 'l diámetro de un' argolla.

Y al sentirla apretantli 'l coll, cridará 'l *chefe manqué* del sagastanisme barceloní:

EN PREPARACIÓ

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

PERA L' ANY 1900

LA GUERRA DEL TRANSWAAL.—ELS QUE HAN DE TREURE LAS CASTANYAS DEL FOCH

Lo major *Baden-Powell*, del batalló de Guardias escocesos.Coronel *F. W. Kitchener*, del segon Regiment de Yorkshire.Coronel *Anthonisz*, del Real Cos Médich.Tinent coronel *Hall*, Comandant de la brigada de Artilleria.Tinent coronel *O. G. Wood*, Metje del real cos de l'armada.Major *Count Gleichen*, Ajudant del general Redvers-Buller.Lo general *White*, derrotat en las inmediacions de Ladysmith.Capità *Princep Francisco de Teck*, del real regiment de dragons.Lo general *J. H. Yule*, Comandant en jefe dal exercit de Nathal.Lo major general *F. Howard*, Comandant de la séptima brigada.Tinent general *Sir C. F. Clery*, Comandant de la 2.ª divisió del 1.er Cos.Coronel *R. B. Main-Waring*, agregat á la 1.ª divisió del 1.er Cos.

—¡Assistencia, que m' ofego!
Aixís tots els que no tenen mes política que la de fer el caldo gras del caciquisme.

May com avuy venen á tom las paraulas de 'n Cánovas, quan en Silvela va ferli la gran rebequeria:

«¡Pobre hombre!—va exclamar.—No le temo; poco me importa que ezté á mi lao ó que ze zepare: ez un hombre á quien durante veinte añoz he eztao guardando er zecreto de zu inutilia.»

Si 'ls morts tenen coneixement de lo que passa al mon, á horas d' ara 'ls ossos de 'n Cánovas se deuen desllorigar de riure.

S' han apujat els drets d' entrada dels blats y las farinas.

Las classes obreras están, donchs, d' enhorabona, davant de la perspectiva de una nova puja del pá.

Com á despedida á tan indispensable article de primera necessitat, proposo que 'l poble barceloní adquireixi set tortells del forn de Sant Jaume, per coronar á n' en Silvela y als seus companys de ministeri, que bé ho mereixen per la protecció que dispensan á las classes treballadoras.

Una pregunta:

—Quan lo pá vola y no hi ha medi de agafarlo ab las mans ¿qué s' ha de fer?

Resposta:

—Lo mateix que 's fá ab las perdius: cassarlo á tiros.

Los ensotanats de Monforte han acudit al bisbe de Oriuhela, demanantli que ó bé ls trasladi á un' altra població ó bé tregui de aquell poble á una llopada de frares franciscans que se 'ls están menjant de viu en viu.

Ara es quan comensa á agraldarmé la cosa, perque veig que aquest es l' únich medi de que s' acabi la plaga negra.

Quan frares y ensotanats se devorin mútuament, es quan Espanya comensará á respirar ab una mica de tranquilitat.

QUÈNTOS

Entre gent del bronzo:

—Ola, Gori... ¿qué tal? Encare beus tan ayguardent?
—D' aquella manera... perque ¿no sabs qué 'm succeheix? Quan ne bech massa se 'm fa impossible tot treball... y al últim me n' hi deixat.

—De beure?

—No, ximpls: de treballar.

Un pobre empleat, víctima de la manía persecutoria, no viu tranquil un moment, figurantse que totthom li vol mal.

Un día, prenent uns quants cabells del seu jefe de negociat, acut á una sonámbula y li diu:

—Voldria saber si la persona á qui pertanyen aquestes cabells m' estima ó 'm detesta.

Resposta de la sonámbula:

—L' estima ab deliri... y será la seva esposa.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans E. Zola y B., J. Mono (Cartagena), Rinche Lloré, Un Rellotjer, A. Colomer y Vila, C. Vidal, M. Argemi, N. Camps, J. Queralt, J. Prats y Un Anonim:—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciudadans F. R. G. de Badalona, A. Segura Gascó, F. Lauda, Un A. de A., Diner de Sant Feliu, Un Ampurdanés, Ta-foy, P. Pallarinas, Q. Reboisire, F. de Lord, y Un Xitxarelló:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta setmana.

Ciudadá Frater: Ha de tenir en compte que avuy estem en estat de guerra y que per consegüent certas cosas no poden publicarse.—*J. Aubert Manent*: La composició es fluixa.—*Gafarró*: Igual que la que vosté 'ns envia.—*Noy de la Sal*: No 'ns fa 'l pes.—*J. N. Sardana*: ¡Home de Déu! ¿Ahont ha vist montanyas que cimbregin? No basta apilotar paraulas, son menester ideas.—*Benet Carrilare*: No tenim inconvenient en que envihi lo que li sembla bé; lo de aquesta setmana te poch interés.—*Llorens Bonnin*: La seva composició resulta molt adotzenada.—*A. Cortina River*: Va bé.—*Carlos d' Alfonso*: No podém aprofitar res.—*J. Martí*: Lo qu' envia per l' Almanach peca de mau.—*A. Doria*: La poesia está bé: no hi ha sino 'l tercer vers: aquell abrassa hauria de ser abrusa o abrassa; pero llavors no rimaria. Veji si ho pot corretjir.—*F. Toldrà*: No ho podém aprofitar.—*J. Castellet Pont*: Va bé y la publicarem.—*Anton del Singlot*: Idem las que 'ns envia.—*J. Staransa*: Idem.—*Pepet de Caidas*: Idem lo sonet.—*L. J.* y demés inicials (Tarrassa): Las noticias sense firma coneguda que 'n respongui, no son publicables.—*R. T.*: Las amorosas no dihen res de nou y son molt descuidadas de forma.—*Z.*: No 'ns va prou bé.—*Aspirant á redactor*: Las plassas están cubiertas. Ara com á colaborador pot enviar lo que vulgui.—*Errat*: La composició no haventse pogut insertar aquesta mateixa setmana a causa del excés de original, ja no te objecte.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.